



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Q. T. T.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený Mgr. Radimem Strnadem, advokátem
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne ze dne 3. 11. 2016, č. j. MV-139272-4/SO-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne

20. 3. 2016, č. j. OAM-101-16/ZR-2016. Tímto rozhodnutím bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a to dle ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) (z důvodu narušování veřejného pořádku závažným způsobem) a písm. e) (s ohledem na pravomocné odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě předně označil rozhodnutí správních orgánů za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí spatřoval ve skutečnosti, že v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu nebyl zjištěn stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti.
3. Dle žalobce správní orgán I. stupně sice naplnění pojmu „závažného narušení veřejného pořádku“ v rámci odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, nicméně nezabýval se jím v plné šíři předpokládané rozhodnutími Nejvyššího správního soudu. Naopak správní orgán I. stupně dle názoru žalobce při výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ vyšel z několika různých soudních rozhodnutí, které mají dle názoru tohoto správního orgánu vliv a význam pro výklad pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ ve věci žalobce, nicméně se vztahují na případy zamítnutí trvalého pobytu z důvodu nelegálního pobytu na území České republiky či učinění účelového prohlášení o uznání otcovství a uzavření účelového manželství. Je logické, že v takových případech lze pojem veřejného pořádku vykládat poněkud rozšířeně a obecně. U žalobce však došlo ke zrušení trvalého pobytu na území České republiky v důsledku jím páchané trestné činnosti, tudíž závěry většiny správním orgánem I. stupně uváděných soudních rozhodnutí nelze na jeho případ, a tedy i na ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., bez výhrad aplikovat. Jestliže se tedy správní orgán I. stupně při hodnocení důvodu pro zrušení trvalého pobytu žalobce řídil pro výklad neurčitého právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ právě těmito soudními rozhodnutími, zatížil tak své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť vycházel z takových soudních rozhodnutí, která se skutkově nevztahovala na věc žalobce.
4. Žalobce má za to, že v odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů zejména absentují úvahy vztahující se k aktuálnosti závažného ohrožení zájmů společnosti, přičemž i z judikatury soudů vyplývá, jak konstatoval i sám správní orgán I. stupně, že za závažné narušení veřejného pořádku nelze automaticky považovat takové protiprávní jednání, které vede až k pravomocnému odsouzení. Současně se správní orgány dostatečným způsobem, resp. vůbec nezabývaly jednotlivými individuálními okolnostmi života žalobce, a to zejména z pohledu jeho věku, zdravotního stavu, konkrétních rodinných a ekonomických poměrů a intenzitou vazeb v zemi jeho původu. V rámci tohoto zjišťování, a tedy v rámci postupu v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., bylo namíste vyslechnout žalobce i jeho manželku postupem dle § 169 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., kdy pro aktuální posouzení právě rodinných vazeb žalobce na území České republiky nepostačuje vycházet ze zpráv státních orgánů, které jsou nejméně dva roky staré, a tudíž mohou pozbývat právě na své aktuálnosti. Skutečnost, že se žalobce dopouštěl na území České republiky trestné činnosti, za kterou byl i odsouzen, je významnou pro posouzení, zda mu má být i nadále ponechán pobytový status, nicméně ani taková skutečnost nemůže

zbavit správní orgány povinnosti hodnotit toto jednání z pohledu všech skutečností rozhodných pro posouzení, zda v konkrétním případě žalobce lze tomuto zrušit trvalý pobyt. O jaké rozhodné skutečnosti se jedná, pak naznačilo shora uvedené usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, sp. zn. 3 As 4/2010, i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Azs 137/2014 – 47, podle kterých je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci, a to za použití zásady přiměřenosti, kdy je nutné vzít v úvahu takové skutečnosti, jakými jsou délka pobytu osoby na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě a intenzita vazeb v zemi původu. Z pohledu těchto okolností a skutečností však ve vztahu ke zrušení trvalého pobytu žalobce na území České republiky neučinil správní orgán I. stupně žádné úvahy, což znovu dle žalobce zakládá nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí. Správní orgán I. stupně zcela rezignoval ve vztahu ke zkoumání a zjišťování shora uvedených skutečností na svoji zákonnou povinnost uvedenou v ustanovení § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. či § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb.

5. Veškerými shora uvedenými okolnostmi, za kterých lze zrušit povolení k trvalému pobytu, se sice zabývala ve svém rozhodnutí žalovaná, nicméně byť rozhodnutí správního orgánu I. stupně a odvolacího správního orgánu tvoří jeden celek, není přípustné, aby odvolací správní orgán svým rozhodnutím nahrazoval řádné odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a zabýval se okolnostmi nad rámec uvedenými správním orgánem I. stupně a svým postupem tak nejen jeho odůvodnění nahrazoval, ale i výrazně doplňoval či dokonce „opravoval“. Takový postup by byl v rozporu s principem dvouinstančního správního řízení, kdy právě tím, že teprve rozhodnutí odvolacího správního orgánu ve svém odůvodnění obsahuje relevantní úvahy, je účastník řízení zbaven možnosti takové rozhodnutí nechat podrobit přezkumu v rámci odvolacího řízení.
6. Současně tím, že ze strany správního orgánu I. stupně nebyly provedeny výsledky žalobce a jeho manželky, nemohlo v důsledku této vady dojít k řádnému zkoumání a hodnocení soukromých a rodinných poměrů žalobce a o míře zásahu, který vyvolá rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, do těchto poměrů. Přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce byla zkoumána více z pohledu průběhu pobytu žalobce na území České republiky, nicméně toto svědčí toliko o veřejnoprávním vztahu žalobce a jeho rodinných příslušníků k České republice, nevypovídá to však nic o jeho soukromých a rodinných poměrech.
7. V rámci postupu dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) měla být objektivně posouzena intenzita zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, kdy zejména ze strany správního orgánu I. stupně mělo být náležitým způsobem zjištěno faktické fungování rodinných vazeb žalobce, a to ať již ve smyslu materiálním tak i ve smyslu sociálním. Tyto skutečnosti a okolnosti však ze strany správního orgánu I., stupně nebyly zjištěny dostatečně náležitým způsobem tak, aby mohlo být beze vší pochybnosti konstatováno, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Jestliže takto správní orgán I. stupně neučinil, pak se zjevně jedná i v této části o rozhodnutí nepřezkoumatelné, a to pro nedostatek důvodů. Skutečnost, že tato nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla potvrzena rozhodnutím žalované, pak způsobuje rovněž nepřezkoumatelnost vlastního rozhodnutí žalované.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná především poukázala na skutečnost, že žalobce podal proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí pouze blanketní odvolání, jež nijak neodůvodnil, a to navzdory obdržení výzvy k odstranění vad. Žalovaná tudíž přezkoumávala rozhodnutí Ministerstva vnitra toliko v mezích zákonnosti. Žalobce měl prokazatelně možnost se v řízení vyjádřit a proti napadenému rozhodnutí vznést námitky. Osobně si převzal jak oznámení o zahájení správního řízení, kde byl též poučen o svých právech a povinnostech, tak vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce byl ovšem zcela nečinný a jeho právní zástupce následně podal pouze bližší nezdůvodněné odvolání. Tento stav nyní nelze klást k tíži správnímu orgánu.
9. Žalovaná se s otázkou aplikace ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) a písm. e) zákona o pobytu cizinců v odůvodnění napadeného rozhodnutí obsáhle a přezkoumatelným způsobem vypořádala. Zdůraznila, že žalobce byl v České republice již 5x odsouzen, jeho trestní minulost zahrnuje jak násilnou trestnou činnost, tak řízení motorového vozidla pod vlivem drog. Protože žalobce je recidivistou, na kterého neměla absolvovaná trestní řízení absolutně žádný výchovný vliv, byl mu v posledním případě uložen i nepodmíněný trest odnětí svobody. Žalovaná je přesvědčena, že žalobce vzhledem ke svému chování představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení pro veřejný pořádek a pro základní zájmy společnosti.
10. Žalovaná nerozporuje, že žalobce má na území České republiky rodinné vazby. Tyto vazby však nebyly hodnoceny jako významně rozvinuté a silné, a to především s ohledem na zprávu Úřadu městské části Brno – Tuřany, odboru všeobecného, referátu sociálních věcí. Tato zpráva je ze dne 10. 2. 2016. Žalovaná proto odmítla nepravdivé tvrzení žalobce, že správní orgány vycházely z několika let starých dokumentů. Nezletilé děti žalobce byly soudem svěřeny do péče matce, soužití žalobce a jeho rodinných příslušníků bylo problematické. Přístup žalobce k plnění rodičovských povinností byl liknavý, pilířem péče o děti byla matka a prarodiče. Žalobce byl též v minulosti pravomocně odsouzen za to, že svou manželku na veřejnosti hrubě napadl. Rozhodnutí, které žalobci toliko odejímá nejvyšší pobytové oprávnění, tak není způsobilé do jeho rodinného života nepřiměřeně zasáhnout.
11. Nadto žalovaná uvedla, že samotná existence rodinných vazeb automaticky neznamená, že žalobci, ať se dopustí jakéhokoli protiprávního jednání, nelze zrušit nejvyšší a nejtrvalejší pobytové oprávnění na území České republiky. Správní orgány obou stupňů vzaly relevantní vazby žalobce v potaz, avšak dospěly k řádně zdůvodněnému závěru, že v daném případě není zrušení povolení k trvalému pobytu nepřiměřené. Veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku v České republice zde výrazně převažuje nad individuálními zájmy žalobce. Nelze si též nevšimnout, že právní zástupce žalobce argumentuje v tomto směru pouze v obecné rovině, aniž by však jakkoli konkrétně tvrdil, v čem přesně je napadené rozhodnutí nepřiměřené.
12. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhl, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu

cizinců], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

14. Dle ustanovení § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vzhledem k tomu, že se žalovaný ve stanovené lhůtě nevyjádřil, že s projednáním věci bez nařízení jednání nesouhlasí, a žalobce výslovně s takovým projednáním souhlasil, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
15. Vzhledem k tomu, že žalobce předně v podané žalobě uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalované, krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, ke které krajský soud přihlíží z úřední povinnosti (ex offio) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalované dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.
16. V této souvislosti žalobce namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a že jsou nedostatečně odůvodněné následné úvahy o tom, zda žalobcovo jednání bylo přiměřené z pohledu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Krajský soud připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaná v rozhodnutí vypořádala se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedla, jaké skutečnosti vzala při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčila, jakými úvahami byla ve svém rozhodování vedena, o které důkazy opřela svá skutková zjištění a které důvody ji vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.
17. Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění správního rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti nepostrádá. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná stručně popsala dosavadní průběh řízení, uvedla, že žalobce podal pouze blanketní odvolání a posoudila odvoláním napadené rozhodnutí a řízení s právními předpisy. Z odůvodnění rozhodnutí je tak možno seznat, jakými úvahami byla žalovaná ve své rozhodovací činnosti vedena, jakými skutečnostmi se zabývala a jaké důvody ji vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou patrné závěry, které žalovaná zaujala a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěla. Ostatně žalobce v podané žalobě se závěry žalované nesouhlasil a dále s nimi polemizoval. K nepřezkoumatelnosti důvodů stran přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná zcela jednoznačně popsala, proč neshledala potřebným provést výslech manželky žalobce, případně ověřovat skutečnosti přímo u žalobce. Namítanou nepřezkoumatelnost proto krajský soud v daném případě neshledal, a proto mohl přistoupit k věcnému přezkumu v žalobě uplatněných námitkách.
18. Spornými právními otázkami v nyní posuzovaném případě je výklad neurčitého právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ a jeho aplikace v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, kdy žalobce v podané žalobě namítal, že správní orgány v posuzovaném

případě přistoupily k výkladu tohoto neurčitého právního pojmu v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, a dále otázka, zda byl správními orgány dostatečně posuzován zásah (resp. jeho přiměřenost) rozhodnutí a jeho účinků do soukromého a rodinného života žalobce.

19. První právní otázkou týkající se užití a výkladu pojmu veřejného pořádku v kontextu zákona o pobytu cizinců se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, jenž v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151 (na který odkazuje žalobce a vycházela z něj i žalovaná) vyslovil, že na jedné straně je veřejný pořádek nutno chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy a vycházet přitom z jejího účelu; na druhé straně je však třeba mít na zřeteli, že zákon o pobytu cizinců pojem „veřejný pořádek“, respektive „závažné narušení veřejného pořádku“ užívá na více místech a v různých ustanoveních. Rozšířený senát se nedomníval, že by ke všem těmto ustanovením zákona, jež se zmiňují o veřejném pořádku, bylo možno přistupovat jednotně. V této souvislosti vyslovil, že při výkladu pojmu „veřejný pořádek“ je nutné na tento pojem nahlížet nejen v kontextu určitého zákona a jeho účelu, ale rovněž v kontextu daného ustanovení, a zkoumat účel přímo dotčeného ustanovení, okolnosti jeho vzniku a původu apod. Konkrétní závěry učiněné v souvislosti s jedním ustanovením pak nelze bez dalšího přebírat a použít v případě ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba dané ustanovení vyložit ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů.
20. V dalším se rozšířený senát ve výše citovaném rozhodnutí zabýval výkladem pojmu „veřejný pořádek“ ve vztahu ke konkrétnímu ustanovení zákona o pobytu cizinců, § 119 odst. 2 písm. b), které upravuje problematiku správního vyhoštění, nikoli problematiku zrušení povolení k trvalému pobytu, jež je předmětem právě projednávané věci a jež se svým účelem od institutu správního vyhoštění významně odlišuje.
21. Ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců aplikované ve věci posuzované rozšířeným senátem, jakož i ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jež bylo aplikováno v nyní posuzované věci, sice stanoví podmínky pro přijetí opatření omezujících právo volného pohybu cizince na území České republiky, ovšem tato opatření mají odlišnou intenzitu. Zatímco správní vyhoštění představuje faktickou derogaci práva vstupu a pobytu na území České republiky, nepřiznání trvalého pobytu cizinci neznamená, že by cizinec nemohl setrvat a legálně pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění (například na základě povolení k dlouhodobému pobytu). Cizinci je tedy fakticky odepřena možnost požívat výhod vyplývajících ze statusu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu (např. možnost pracovat bez povolení k zaměstnání, vstup do systému veřejného zdravotního pojištění, pobírání dávek ze systému sociálního zabezpečení a podpory v nezaměstnanosti, obdobně srovnaj rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65). Intenzita zásahu státu do práv cizince se v obou případech významně liší. I kdyby však trestná činnost vedla k zamítnutí žádostí o jiná pobytová oprávnění (což krajský soud nepředjímá), bylo by to opět s odkazem na trestnou činnost žalobce. Ten si musel a měl být vědom možných následků takového chování, které navíc páchal opakovaně (ke konkrétní četnosti viz dále). S ohledem na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 - 146, krajský soud přistoupí k obdobnému pohledu na danou věc, kterou zvolil Nejvyšší správní soud, tj. bude hodnotit, zda v řešené věci skutečně lze usuzovat mj. o jednání způsobující závažné narušení veřejného pořádku, ve smyslu skutečného, aktuálního a dostatečně vážného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, tak jak to ostatně požadoval žalobce.

22. Ustanovení § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví, že ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
23. Pokud se jedná o tvrzení žalobce, že v době rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu správní orgány nesprávně vyložily pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ s tím, že jeho jednání (páchání trestné činnosti) tento pojem nenaplnilo a zároveň se nezabývaly aktuálností ohrožení veřejného pořádku, k této námitce krajský soud uvádí následující. Ze spisového materiálu vyplývá, což ostatně mezi stranami není sporné, že žalobce byl opakovaně pravomocně odsouzen za úmyslnou trestnou činnost, konkrétně:
 - trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 22. 10. 2009, sp. zn. 10 T 208/2009, kterým byl žalobce odsouzen pro spáchání trestného činu výtržnictví dle ust. § 202 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon (dále jen „trestní zákon“), ve spolupachatelství dle ust. § 9 odst. 2 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců s podmíněným odkladem 2 roky,
 - trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2012, sp. zn. 99 T 134/2012, kterým byl žalobce odsouzen pro spáchání trestného činu výtržnictví dle ust. § 358 odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání 1 rok s podmíněným odkladem na 3 roky,
 - trestním příkazem Okresního soudu Brno-venkov ze dne 25. 11. 2013, č. j. 3 T 134/2013 – 93 jednak pro spáchání pokusu trestného činu krádeže ve smyslu ust. § 21 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) k ust. § 205 odst. 1 trestního zákoníku, a jednak pro spáchání trestného činu poškození cizí věci dle ust. § 228 odst. 1 trestního zákoníku, a to k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců s podmíněným odkladem na 12 měsíců,
 - trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 23. 4. 2015, č. j. 89 T 57/2015 - 27 pro spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky dle ust. § 274 odst. 1 trestního zákoníku k trestu svobody v trvání 10 měsíců s podmíněným odkladem na 36 měsíců, a to společně s trestem zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 28 měsíců,
 - rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 20. 11. 2015, č. j. 10 T 191/2015 - 75 byl odvolatel odsouzen jednak pro spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle ust. § 274 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, jednak pro spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí dle ust. § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, a to k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 6 měsíců ve věznici s dozorem, opět společně s trestem zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení

všech motorových vozidel po dobu tří let (tento trestný čin se dále stal samostatným důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu, k tomu viz dále).

24. Žalobce se podle závěru správních orgánů výše uvedenou trestnou činností dopustil závažného ohrožení veřejného pořádku. Krajský soud, vědom si skutečnosti, že trestný čin či porušení právních předpisů samo o sobě nemusí být bez dalšího důvodem pro zrušení povolení cizince k pobytovému oprávnění, se s ohledem na charakter trestných činů výše uvedených (např. ohrožení pod vlivem návykové látky) a zejména s ohledem na četnost trestné činnosti (7 trestných činů), shledává shodně se správními orgány žalobcovo jednání způsobilé naplnit podmínku uvedenou v § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. existence závažného způsobu narušení veřejného pořádku. Krajský soud shledal, že neuplynula dostatečně dlouhá doba, která by s ohledem na běh času oslabila intenzitu protiprávního jednání žalobce natolik, že by ztratila na významu. Zdejší soud je přesvědčen, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí byly splněny požadavky § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podmínka aktuálnosti byla zachována. Městský soud v Brně rozhodl o posledním trestném činu žalobce dne 20. 11. 2015, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno a doručeno v listopadu roku 2016, tj. fakticky do 1 roku ode dne posledního odsuzujícího rozsudku. Takového časové rozpětí od odsouzení žalobce po vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného se zdejšímu soudu nejeví nikterak excesivním, neboť s ohledem na dvojstupňové správní řízení lze délku řízení ve vztahu k aktuálnosti daného rozhodnutí shledat adekvátní. S ohledem na opakované páchání trestné činnosti a její charakter nelze usuzovat o neaktuálnosti závažného způsobu narušení veřejného pořádku a tím pádem o nezákonném použití § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Soud dále odkazuje také na hodnocení intenzity narušení veřejného pořádku žalobcem obsažené na str. 6 a 7 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, s nímž se ztotožňuje. Tuto žalobní námitku proto krajský soud shledal nedůvodnou.
25. Krajský soud dodává, že zákonem č. 314/2015 Sb. (v účinnosti od 18. 12. 2015), kterým byl změněn zákon o pobytu cizinců, došlo v § 87l odst. 1 uvedeného zákona k doplnění písm. e), které stanoví, že ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Z citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že zákonodárce provedenou novelou zákona o pobytu cizinců v případech závažného protiprávního jednání cizince (trestněprávního charakteru) upustil v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu od dalšího složitějšího podřazování daného deliktního chování pod právní pojem „závažné narušení veřejného pořádku“. Podle nynější koncepce zákona o pobytu cizinců tak je v případě závažné trestné činnosti cizince povolení k trvalému pobytu zrušeno podle samostatného zákonného ustanovení bez dalšího, přičemž k této situaci v dané věci také došlo. Žalobci totiž bylo povolení k trvalému pobytu zrušeno také z důvodu dle ust. § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, tudíž lze uvést, že i kdyby byl první zákonný důvod zrušení povolení k trvalému pobytu nejistý (dle ust. § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců), lze zcela jednoznačně dospět k závěru, že druhý důvod [dle ust. § 87l odst. 1 písm. e)] je již nezpochybnitelný a žalobce jej navíc v žalobě nikterak nenapadá. I touto optikou je k dané věci potřeba přistupovat, neboť druhý důvod je zcela nesporný a zjevný.
26. Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu se zásadou přiměřenosti, kdy ve smyslu usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 4/2010 – 151,

rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Azs 137/2014 - 47, nepoměřoval tvrzené závažné narušení veřejného pořádku s ostatními skutečnostmi souvisejícími s žalobcem, respektive že nebyly zohledněny individuální okolnosti života cizince. Ve vztahu k předmětné námitce krajský soud zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí žalované zamítlo blanketní odvolání žalobce (které nebylo přes kvalifikovanou výzvu prvostupňového správního orgánu ze dne 22. 6. 2016 žalobcem doplněno), žalobce se nevyjádřil k podkladům rozhodnutí, a to ani na výslovné upozornění na tuto možnost (vyrozumění ze dne 15. 2. 2016). Z výše uvedeného je seznatelná procesní pasivita žalobce, která se proplétá celým správním řízením. I přesto se žalovaná věnovala také přezkumu zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž celou argumentaci podpořila a opět odůvodnila ve smyslu přiměřenosti tohoto zásahu. Žalobce v podané žalobě navíc sám konstatuje, že veškerými okolnostmi, jimiž se mají správní orgány v této rovině zabývat, se zabývala žalovaná a nikoliv správní orgán I. stupně. Jelikož však tato rozhodnutí na sebe navazují a tvoří spolu jeden celek, a také proto, že obě rozhodnutí obsahovala racionální a podloženou argumentaci stran přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, nebylo možné tato odůvodnění shledat nedostatečnými.

27. Krajský soud dále uvádí, že již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně (na str. 3 a násl. tohoto rozhodnutí) byly hodnoceny okolnosti ze života žalobce, přičemž je z tohoto rozhodnutí patrné poměřování zásahů zrušení povolení k trvalému pobytu vzhledem k přiměřenosti takového zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgán I. stupně uvedl, že povolením k trvalému pobytu žalobce disponuje od roku 2007, přičemž na území České republiky pobývá také jeho manželka, D. T. T., nar. X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, a jejich tři děti. Součástí správního spisu je odpověď OSPODu, Statutární město Brno, Městská část Brno-Tuřany, odbor všeobecný, referát sociálních věcí, ze dne 10. 2. 2016 (na žádost správního orgánu 1. stupně o poskytnutí informací o rodinných a osobních poměrech žalobce), ve které se uvádí: „*V souvislosti s oznámením Policie ČR v roce 2012 a v roce 2013 o vykázaní otce (žalobce, pozn. soudu) z důvodu násilného chování... V roce 2014 rodina vyhledala pomoc intervenčního centra SPONDEA v Brně. Usnesením Městského soudu v Brně 40 Nc 72/2014 bylo 15. 10. 2014 vydáno předběžné opatření, děti byly svěřeny do péče matky, otci bylo stanoveno výživné... Situace se v rodině vyvíjela v různé formě a intenzitě. Soužití bylo problematické. Přístup jmenovaného (žalobce, pozn. soudu) k práci, plnění vyživovací povinnosti, rodinnému soužití, péči o děti byl dle informací rodiny liknavý. Jmenovaný se v místě trvalého pobytu pravidelně nezdržoval, stravoval se odděleně, bydlel různě, různě dlouhou dobu, ale domů k rodině se opakovaně vracel opět na různě dlouhou dobu. Zda je otec zaměstnán a zda pobírá podporu není známo.*“ Dále žalovaná zdůraznila, že žalobce se vůči své manželce choval násilně, přičemž tato skutečnost nevyplyvá pouze ze zprávy OSPODu, ale především z trestního příkazu Městského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2012, sp. zn. 99T 134/2012. Tímto trestním příkazem byl žalobce odsouzen za to, že na veřejnosti svoji manželku napadal, mrštil s ní o zeď, povalil ji na zem a klečel na ní, ohrožoval ji kovovou tyčí o délce 1m, křičel na ni a vyhrožoval jí, že ji zbije a zabije. Z těchto zásadních skutečností správní orgány v podstatné míře vyšly při svém hodnocení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného života žalobce, přičemž doplnily, že z dostupných evidencí vyplývá, že žalobce nebyl majitelem nemovitosti v ČR, nemá zásadní rodinné vazby, nedisponuje živnostenským oprávněním, není účastníkem právnické osoby. Žalovaná doplnila shora poukazované závěry správního orgánu 1. stupně dalším podrobným hodnocením (viz str. 5 - 8 žalobou

napadeného odvolacího rozhodnutí), přičemž s tímto hodnocením se soud ztotožňuje a žalobce proti němu nic konkrétního v žalobě nenamítá. Odvolací orgán může argumentaci obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí rozvinout a doplnit o chybějící argumenty. Při soudním přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí je pak třeba vycházet ze skutečnosti, že správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti, a tedy vydaná správní rozhodnutí obou stupňů spolu tvoří jeden celek. Pokud na základě takových skutečností dospěly správní orgány k závěru o přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu zásahu do soukromého a rodinného života, krajský soud s takovými závěry plně souhlasí. S ohledem na faktický důvod (páchání trestné činnosti) zrušení povolení k trvalému pobytu nelze vzhledem k výše uvedenému považovat zásah způsobený rozhodnutím za nepřiměřený ve smyslu soukromého a rodinného života žalobce. Pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí zcela postačovaly shora citované podklady shromážděné správním orgánem prvního stupně, přičemž je nutno vzít v úvahu, že žalobce proti uvedeným podkladům a jejich hodnocení nic nenamítal (jak v rámci správního řízení, tak v řízení před soudem). V žalobních námitkách žalobce ani konkrétní nepřiměřenost netvrdí, jeho argumentace zůstává v rovině tvrzených procesních pochybení správních orgánů.

28. Soud dospěl ze spisového materiálu ke shodnému závěru, ke kterému došla žalovaná, tj. že byly naplněny podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. a) a e) zákona o pobytu cizinců, jak je uvedeno výše.

V. Závěr a náklady řízení

29. Krajský soud na základě výše uvedených skutečností neshledal uplatněné žalobní body důvodnými, proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. 1. 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu